

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOMⁱ (första avdelningen)

den 21 december 2022 *

”Statligt stöd – Produktion av el från förnybara energikällor – Klagomål – Passivitetstalan – Anmodan att vidta åtgärder – Upptagande till sakprövning – Skyldighet att vidta åtgärder – Föreligger inte”

I mål T-702/21,

Ekobulkos EOOD, Todorichene (Bulgarien), företrätt av advokaten M. Dimitrov,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företräd av C.-M. Carrega och C. Georgieva, båda i egenskap av ombud,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (första avdelningen),

sammansatt av ordföranden D. Spielmann (referent) samt domarna R. Mastroianni och I. Gâlea,

justitiesekreterare: E. Coulon,

efter den skriftliga delen av förfarandet,

med beaktande av att ingen av parterna inom tre veckor efter delgivningen av underrättelsen om att den skriftliga delen av förfarandet avslutats hade inkommit med någon begäran om förhandling, och av att tribunalen, med tillämpning av artikel 106.3 i tribunalens rättegångsregler, har beslutat att avgöra målet utan att inleda den muntliga delen av förfarandet,

följande

* Rättegångsspråk: bulgariska.

Dom

- 1 Genom sin talan med stöd av artikel 265 FEUF har sökanden, Ekobulkos EOOD (nedan kallad sökandebolaget), yrkat att tribunalen ska fastställa att Europeiska kommissionen rättsstridigt har underlåtit att ta ställning till sökandebolagets klagomål, som ingavs den 21 februari 2020, angående en påstådd statlig stödåtgärd som beviljats av Republiken Bulgarien och som gynnar vissa producenter av el från förnybara energikällor.

Bakgrund

- 2 Sökandebolaget är en elproducent som är verksam i Bulgarien och äger en solcellsanläggning som togs i bruk den 19 maj 2012.
- 3 Genom beslut C(2016) 5205 final av den 4 augusti 2016 i ärende SA.44840 (2016/NN) (nedan kallat beslutet i ärende SA.44840) fann kommissionen att den bulgariska ordningen för stöd till produktion av energi från förnybara energikällor, som anmälts av de bulgariska myndigheterna och som utgjordes av Zakon za energijata ot vazofnovetemi iztochnitsi (ZEVI) (lagen om energi från förnybara energikällor), som är i kraft sedan den 3 maj 2011 (DV nr 35, av den 3 maj 2011), samt två beslut av den 18 mars 2013 respektive av den 20 februari 2004 om reglering av elpriser, var förenliga med den inre marknaden i enlighet med artikel 107.3 c FEUF, och beslutade att inte göra några invändningar.
- 4 Den 21 februari 2020 ingav sökandebolaget ett klagomål till kommissionen, registrerat under ärendenummer SA.56620, i vilket bolaget gjorde gällande att Republiken Bulgarien hade beviljat producenter av el från förnybara energikällor ett olagligt statligt stöd som var oförenligt med den inre marknaden, i form av förmånliga inköpspriser för el producerad från förnybara energikällor. I sitt klagomål förklarade sökandebolaget att stödet var en följd av en ändring som hade införts genom 18 § i Zakon za izmenenie i dopalnenie na Zakona za energetikata (ZID-ZE) (lag om ändring och komplettering av lagen om energi) av den 24 juli 2015 (DV nr 56 av den 24 juli 2015) (nedan kallad ändringslagen), vilken avvek avsevärt från den åtgärd som tidigare godkänts av kommissionen. Enligt sökandebolaget innebar den ändring som infördes genom 18 § i ändringslagen att det gjordes en åtskillnad mellan identiska producenter som hade gjort investeringar med samma belopp, som hade tagit sina anläggningar i drift vid samma tidpunkt och som hade erhållit stöd med samma belopp, beroende på när ansökan om stöd lämnades in. Vissa producenter erhöll således ett stödbelopp som var fyra gånger högre än andra, på grund av att de hade lämnat in en ansökan om stöd enligt nationella stödordningar eller Europeiska unionens stödordningar efter den 3 maj 2011, vilket bland annat strider mot principen om likabehandling.
- 5 Kommissionen mottog detta klagomål den 6 mars 2020.
- 6 Den 7 oktober 2020 sände kommissionen en skrivelse till sökandebolaget i vilken det bland annat angavs att, såsom anges i punkterna 27 och 28 i beslutet i ärende SA.44840, i enlighet med reglerna om förbud mot kumulering och punkt 129 i riktlinjerna för statligt stöd till miljöskydd och energi för 2014–2020 (EUT C 200, 2014, s. 1), skulle investeringsstöd som tidigare mottagits dras av från driftstödet med samma syfte. Eftersom investeringsstöd som beviljats före den 3 maj 2011, det datum då lagen om energi från förnybara energikällor trädde i kraft, inte hade dragits av från driftstödet, avhjälpte 18 § i ändringslagen enligt kommissionen denna skillnad i behandling för att avlägsna överkompensationen av producenter som mottagit stöd före år 2011. Därigenom var

den bulgariska ordningen för stöd till förnybara energikällor, enligt kommissionen, förenlig med beslutet i ärende SA.44840, enligt vilket den bulgariska stödordningen var förenlig med den inre marknaden och i vilket det i punkt 29 angavs att "[o]m investeringsstödet inte ursprungligen hade dragits av vid fastställandet av stödnivån, sänktes det förmånliga inköpspriset genom ändringen av ZEVI av den 24 juli 2015 för att säkerställa att reglerna om kumulering efterlevdes och risken för överkompensation undanröjdes". Kommissionen angav att den således hade godkänt ändringslagen, inklusive 18 §, och att den, på grundval av de uppgifter som lämnats i klagomålet, inte hade identifierat vare sig en felaktig tillämpning av det stöd som godkänts genom beslutet i ärende SA.44840 eller av nya åtgärder som utgjorde statligt stöd. Kommissionen drog slutsatsen att den inte på ett korrekt sätt kunde identifiera den åtgärd som påstods utgöra stöd och de omständigheter som var relevanta för bedömningen av denna åtgärd. Slutligen anmodade kommissionen sökandebolaget att, om det fanns anledning, inkomma med andra uppgifter till stöd för sitt klagomål inom en månad. Om detta inte skedde skulle sökandebolagets klagomål anses ha återkallats.

- 7 I en skrivelse till kommissionen av den 7 november 2020 vidhöll sökandebolaget de argument som hade framförts i klagomålet.
- 8 För det första framhöll sökandebolaget att det hade erhållit ett icke återbetalningspliktigt stöd (stöd av mindre betydelse) från unionens budget på grundval av programmet för landsbygdsutveckling för åren 2007–2013, vilket antagits för att genomföra rådets förordning (EG) nr 1698/2005 av den 20 september 2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (EUT L 277, 2005, s. 1). Sökandebolaget angav att stödet hade beviljats för att uppnå målen för unionens politik för landsbygdsutveckling som syftade till att skapa nya arbetstillfällen i mikroföretag som inte utgör jordbruk på landsbygden och för att främja entreprenörskapet i dessa områden, att stödet inte var ett investeringsstöd och att det hade ett annat syfte. Sökandebolaget har gjort gällande att det inte är lämpligt att medel som används för att uppnå målet för unionens landsbygdsutvecklingspolitik, som består i att "skapa arbetstillfällen och tillväxtvillkor" inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken, behandlas som medel avsedda att realisera den vägledande andelen förnybar energi i den slutliga energianvändningen (brutto) inom ramen för unionens miljöpolitik. Sökandebolaget erinrade om att punkt 190 i unionens riktlinjer för statligt stöd till miljöskydd från år 2008 gjorde det möjligt att kumulera investeringsstöd och driftstöd när de beviljades för att uppnå olika mål för unionens olika politikområden, förutsatt att det totala beloppet inte överstiger de tak som föreskrivs i lagstiftningen. Sökandebolaget gjorde dessutom gällande att även om det kunde röra sig om ett investeringsstöd, hade de bulgariska myndigheterna inte iakttagit bestämmelserna om kumulering av stöd, bland annat eftersom de inte hade dragit av investeringsstödet från driftstödet. Istället hade de, utan motivering, minskat driftstödet fyra gånger innan de drog av investeringsstödet. De priser som föreskrevs i 18 § i ändringslagen motsvarade enligt sökandebolaget inte heller det som angavs i punkterna 16–19 i beslutet i ärendet SA.44840.
- 9 För det andra har sökandebolaget hävdatt att 18 § i ändringslagen strider mot principen om likabehandling, eftersom den leder till förmånliga priser som gynnar vissa producenter i förhållande till andra producenter som befinner sig i en liknande situation i väsentliga delar, utan att detta motiveras av objektiva skäl. Till att börja med uppstår denna diskriminering mellan de enskilda enheter som omfattas av tillämpningsområdet för 18 § i ändringslagen, eftersom innehavarenheterna av energianläggningar som har upprättats och tagits i drift vid olika tidpunkter, till olika investeringskostnader och avkastningsnivåer (priset på solcellsanläggningar minskade nämligen kraftigt mellan åren 2009 och 2014), åtnjuter samma förmånliga pris för

inköp av elektricitet. Vidare uppkommer denna diskriminering med avseende på ägare av energianläggningar vars stödansökningar lämnades in efter ikraftträdandet av lagen om energi från förnybara energikällor och med avseende på andra kategorier av producenter av förnybar energi som också erhållit stöd innan lagen om energi från förnybara energikällor trädde i kraft. Genom 18 § i ändringslagen åsidosätts således likabehandlingsprincipen och icke-diskrimineringsprincipen, vilka garanteras i artikel 20 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

- 10 I en skrivelse av den 22 juni 2021 riktad till kommissionen upprepade sökandebolaget sina argument för att visa att det genom 18 § i ändringslagen infördes en ny åtgärd som utgjorde olagligt stöd och som föreskrev diskriminerande villkor för en grupp av producenter som hade ansökt om stöd före den 3 maj 2011. Sökandebolaget framhöll att ändringslagen inte hade nämnts i beslutet i ärende SA.44840, att den stred mot lagen om energi från förnybara energikällor och mot bestämmelserna om kumulering av stöd. Sökandebolaget gjorde gällande att Republiken Bulgarien hade åsidosatt artikel 72 a i förordning nr 1698/2005 och artikel 175 FEUF genom att inte rätta sig efter målen för unionens landsbygdsutvecklingspolitik. Med stöd av artikel 13.1 i rådets förordning (EU) 2015/1589 av den 13 juli 2015 om tillämpningsföreskrifter för artikel 108 FEUF (EUT L 248, 2015, s. 9) begärde sökandebolaget att kommissionen skulle fatta ett beslut om avbrytande av tillämpningen av den åtgärd som avses i 18 § i ändringslagen i avvaktan på ett slutligt beslut om åtgärdens förenlighet med den inre marknaden och preciserade att skrivelsen utgjorde en anmodan att vidta åtgärder i den mening som avses i artikel 265 andra stycket FEUF.

Parternas yrkanden

- 11 Sökandebolaget har yrkat att tribunalen ska
- fastställa att kommissionen har gjort sig skyldig till passivitet genom att underlåta att fatta ett beslut avseende det klagomål som registrerats under nummer SA.56620, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, även om den fattar ett beslut efter det att talan har väckts.
- 12 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska
- avvisa, alternativt ogilla, talan, och
 - förplikta parterna att bära sina respektive rättegångskostnader.

Rättslig bedömning

- 13 Sökandebolaget har hävdat att kommissionen inte har prövat dess klagomål i rätt tid, såsom föreskrivs i artikel 12.1 andra stycket i förordning nr 2015/1589, och att den inte har fattat något beslut, såsom föreskrivs i artikel 4 och artikel 15.1 i samma förordning.
- 14 Kommissionen har gjort gällande att talan ska avvisas, alternativt ogillas.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

- 15 Kommissionen har gjort gällande att talan inte kan tas upp till sakprövning. Kommissionen har erinrat om att en formell underrättelse är en väsentlig formföreskrift som bland annat avgränsar ramarna för en eventuell passivitetstalan. I förevarande fall har kommissionen hävdade att innehållet i anmodan att vidta åtgärder av den 22 juni 2021, vilken grundar sig på ett åsidosättande av artikel 72 a i förordning nr 1698/2005 och artikel 175 FEUF, skiljer sig från föremålet för talan, vilken grundar sig på artiklarna 12, 13 och 15 i förordning 2015/1589.
- 16 Sökandebolaget anser att dess talan kan tas upp till sakprövning, eftersom kommissionen, efter att ha mottagit kompletterande upplysningar och argument från sökandebolaget, inte avslutade klagomålsförfarandet, vilket tvingade sökandebolaget att upprepa sina argument inom ramen för anmodan att vidta åtgärder av den 22 juni 2021. Sökandebolaget har angett att även om denna anmodan att vidta åtgärder endast hänvisade till artikel 13.1 i förordning 2015/1589, var det uppenbart att syftet var ett beslut om åtgärdens förenlighet och inte ett tillfälligt avbrytande av åtgärden.
- 17 Tribunalen erinrar om att en passivitetstalan enligt artikel 265 andra stycket FEUF kan upptas till sakprövning endast om den institution som berörs dessförinnan har anmodats att vidta åtgärder. Enligt fast rättspraxis är denna anmodan till institutionen en väsentlig formalitet och innebär dels att den tvåmånadersfrist inom vilken institutionen är skyldig att ta ställning börjar löpa, dels att den talan som kan väckas om institutionen skulle underlåta att ta ställning avgränsas. Även om anmodan inte behöver uppfylla några särskilda formkrav, är det inte desto mindre nödvändigt att den är tillräckligt tydlig och exakt för att kommissionen konkret ska förstå vilket slags beslut som efterfrågas, och för att det ska framgå att anmodan har till syfte att tvinga kommissionen att ta ställning (dom av den 3 juni 1999, TF1/kommissionen, T-17/96, EU:T:1999:119, punkt 41, och dom av den 29 september 2011, Ryanair/kommissionen, T-442/07, ej publicerad, EU:T:2011:547, punkt 22). Passivitetstalan och anmodan måste emellertid inte ha exakt samma formulering (dom av den 10 mars 2021, ViaSat/kommissionen, T-245/17, EU:T:2021:128, punkt 39).
- 18 I förevarande fall konstaterar tribunalen att det, såsom kommissionen har understrukit, finns en skillnad mellan å ena sidan slutsatsen i anmodan att vidta åtgärder av den 22 juni 2021, vilken avgränsar ramen för förevarande talan, och å andra sidan den ansökan som ingetts till tribunalen. I sökandebolagets skrivelse av den 22 juni 2021 anmodas kommissionen nämligen att anta ett beslut om avbrytande av tillämpningen av 18 § i ändringslagen i avvaktan på ett slutligt beslut om dess förenlighet med den inre marknaden. Detta i enlighet med artikel 13.1 i förordning 2015/1589, enligt vilken kommissionen får ålägga den berörda medlemsstaten att avbryta utbetalningen av varje olagligt stöd till dess att kommissionen har fattat ett beslut om stödets förenlighet med den inre marknaden. I sin ansökan har sökandebolaget åberopat att bestämmelserna om statligt stöd, det vill säga artiklarna 107 och 108 FEUF samt artiklarna 4, 12 och 15 i förordning 2015/1589, har åsidosatts och vill således att tribunalen fastställer att kommissionen har gjort sig skyldig till passivitet genom att inte anta ett beslut om huruvida 18 § i ändringslagen är lagenlig eller förenlig med reglerna om statligt stöd.
- 19 En sådan skillnad mellan anmodan att vidta åtgärder, som avgränsar ramen för tvisten, och förevarande talan, såsom den definieras i ansökan, är emellertid inte av sådant slag att den, i enlighet med ovan angiven rättspraxis (se punkt 17 ovan), ska medföra att förevarande talan inte kan tas upp till sakprövning.

- 20 Det framgår nämligen av sökandebolagets klagomål av den 21 februari 2020, till vilket sökandebolaget hänvisar i början av anmodan att vidta åtgärder, att sökandebolaget i huvudsak gjorde gällande att 18 § i ändringslagen framför allt utgjorde ett olagligt stöd som var oförenligt med den inre marknaden. Detta framgår även av skrivelsen av den 7 november 2020, av vilken det framgår att sökandebolaget inte bara ville att genomförandet av 18 § i ändringslagen skulle avbrytas, utan även att ett beslut om åtgärdens förenlighet med den inre marknaden skulle antas, vilket sökandebolaget har bekräftat i sin replik vid tribunalen.
- 21 Såsom framgår av punkt 10 ovan har sökandebolaget i anmodan att vidta åtgärder visserligen endast krävt att den aktuella åtgärden ska avbrytas i avvaktan på ett slutligt beslut om åtgärdens förenlighet med den inre marknaden. Sökandebolaget har likväl upprepat sin bedömning att det genom 18 § i ändringslagen införs en ny åtgärd som utgör olagligt stöd och som bland annat strider mot bestämmelserna om kumulering av stöd som beviljas för att uppnå olika mål för unionens politik, och enligt vilken det rör sig om ett olagligt stöd som föreskriver diskriminerande villkor för en grupp av producenter.
- 22 Vid ett första påseende förefaller dessutom ett avbrytande från kommissionens sida av den aktuella åtgärden, såsom begärts i anmodan att vidta åtgärder, kräva en prövning i sak av åtgärdens lagenlighet och förenlighet med unionsrätten på området för statligt stöd.
- 23 Trots slutsatsen i anmodan att vidta åtgärder av den 22 juni 2021, genom vilken kommissionen uppmanas att avbryta tillämpningen av 18 § i ändringslagen med stöd av artikel 13 i förordning nr 2015/1589, var nämnda anmodan att vidta åtgärder, vilken hänvisar till klagomålet och väntan på ett beslut om förenlighet med den inre marknaden, med beaktande av handlingarna i målet och särskilt det administrativa förfarande som föregick den, således tillräckligt klar och precis för att kommissionen konkret skulle förstå vilket slags beslut som efterfrågades, det vill säga inte enbart ett beslut om avbrytande av åtgärden i fråga utan även ett beslut om åtgärdens förenlighet med reglerna om statligt stöd.
- 24 Förevarande talan kan således tas upp till sakprövning i den del den syftar till att få fastställt att kommissionen rättsstridigt har underlåtit att anta ett beslut om huruvida 18 § i ändringslagen utgör en stödåtgärd som är olaglig eller oförenlig med den inre marknaden.

Huruvida talan är välgrundad

- 25 Sökandebolaget har gjort gällande att det genom 18 § i ändringslagen införs ett sätt att återköpa el från förnybara energikällor, vilket utgör ett olagligt stöd som är oförenligt med den inre marknaden. Sökandebolaget har hävdatt att denna bestämmelse inte beaktades i beslutet i ärendet SA.44840. Sökandebolaget har uppgett att det efter klagomålet lämnade ytterligare upplysningar genom skrivelsen av den 7 november 2020 och att det, utan att ha fått svar från kommissionen, skickade en anmodan att vidta åtgärder den 22 juni 2021. Sökandebolaget har i huvudsak gjort gällande att kommissionen inte i tid prövade sökandebolagets klagomål om ett eventuellt olagligt stöd, i strid med artikel 12.1 andra stycket i förordning 2015/1589, inte antog ett beslut, i strid med artikel 15.1 och 15.2 samt artikel 4 i nämnda förordning, inte skickade en kopia av sitt beslut till sökandebolaget samt inte vidtog lämpliga åtgärder. Enligt sökandebolaget var kommissionen skyldig att uttala sig om huruvida 18 § i ändringslagen var förenlig med EUF-fördraget, och kommissionens bedömning i skrivelsen av den 7 oktober 2020 utgjorde varken ett slutgiltigt yttrande eller ett slutligt ställningstagande till klagomålet. Sökandebolaget anser därför att kommissionen har gjort sig skyldig till passivitet.

- 26 Kommissionen har bestritt sökandebolagets resonemang.
- 27 Det ska erinras om att enligt fast rättspraxis ska det, för att avgöra huruvida passivitetstalan är välgrundad, kontrolleras huruvida kommissionen, vid tidpunkten för anmodan att vidta åtgärder i den mening som avses i artikel 265 FEUF, hade en skyldighet att agera (dom av den 15 september 1998, *Gestevisión Telecinco/kommissionen*, T-95/96, EU:T:1998:206, punkt 71, dom av den 19 maj 2011, *Ryanair/kommissionen*, T-423/07, EU:T:2011:226, punkt 25, och dom av den 29 september 2011, *Ryanair/kommissionen*, T-442/07, ej publicerad, EU:T:2011:547, punkt 28).
- 28 Med avseende på statligt stöd regleras de situationer i vilka kommissionen, i fråga om stöd som är olagligt eller oförenligt med den inre marknaden, är skyldig att agera av förordning nr 2015/1589.
- 29 Det ska erinras om att i fråga om olagligt stöd föreskrivs i artikel 12.1 andra stycket i förordning nr 2015/1589 bland annat att kommissionen utan onödigt dröjsmål ska undersöka klagomål som inges av en berörd part i enlighet med artikel 24.2 i förordningen. I denna bestämmelse, som rör de berörda parternas rättigheter, föreskrivs bland annat att om de faktiska och rättsliga omständigheter som lagts fram av den berörda parten inte utgör tillräckliga skäl för att, på grundval av en första undersökning, visa att olagligt stöd eller missbruk av stöd föreligger, ska kommissionen underrätta den berörda parten om detta och uppmana denna att lämna synpunkter inom en föreskriven tidsfrist, som normalt inte ska överskrida en månad. Om den berörda parten inte har framfört några synpunkter inom den föreskrivna tidsfristen, kommer klagomålet att anses ha återkallats.
- 30 I artikel 15.1 första meningen i förordning nr 2015/1589 föreskrivs att undersökningen av eventuellt olagligt stöd ska leda till ett beslut enligt artikel 4.2, 4.3 eller 4.4 i förordningen, enligt vilken kommissionen ska pröva anmälan så snart den har mottagits och fatta ett beslut om att åtgärden inte utgör stöd, fatta ett beslut om att inte göra invändningar om åtgärden inte föranleder tveksamhet i fråga om dess förenlighet med den inre marknaden eller fatta ett beslut om att inleda ett formellt granskningsförfarande om nämnda åtgärd föranleder tveksamhet i fråga om dess förenlighet med den inre marknaden.
- 31 Det ska således prövas huruvida kommissionen i förevarande fall mottagit ett klagomål eller tagit del av upplysningar om ett stöd som påstås vara olagligt eller oförenligt med den inre marknaden, omständigheter som borde ha följts av ett beslut med stöd av dessa bestämmelser.
- 32 Tribunalen konstaterar att kommissionen i sitt beslut i ärende SA.44840 beaktade ändringarna i lagen om energi från förnybara energikällor och särskilt den ändringslag som är i fråga i förevarande fall.
- 33 För det första framgår detta av fotnot 2 i beslutet i ärende SA.44840, i vilken ändringslagen nämns. För det andra följer detta av punkt 29 i nämnda beslut, i vilken det anges att när investeringsstödet inte ursprungligen dragits av vid fastställandet av stödnivån, sänktes det förmånliga inköpspriset genom ändringslagen för att säkerställa att reglerna om kumulering efterlevdes och för att undanröja risken för överkompensation. Detta åsyftas just genom den ändring som infördes genom 18 § i ändringslagen. För det tredje hade kommissionen, såsom framgår av punkt 40 i beslutet i ärende SA.44840, vid tidpunkten för bedömningen av den stödordning som anmälts av Republiken Bulgarien, mottagit klagomål från en bulgarisk sammanslutning för solcellsanläggningar och småproducenter avseende bland annat den ändring som införts genom 18 § i ändringslagen. För det fjärde framgår det av punkt 46 i beslutet i ärende SA.44840 att

stödnivåerna för anläggningarna minskades i syfte att avhjälpa oegentligheter som konstaterats vid en revision som genomförts inom ramen för programmet för landsbygdsutveckling för perioden 2007–2013. Såsom kommissionen har påpekat syftade denna ändring av lagstiftningen, som infördes genom 18 § i ändringslagen, till att minska stödnivåerna för vissa anläggningar i syfte att avhjälpa de oegentligheter som konstaterats av de bulgariska myndigheterna. Denna korrigerande berörde mottagarna av ett investeringsstöd inom ramen för det landsbygdsutvecklingsprogram som sökandebolaget har hänvisat till, vilka oavkortat åtnjöt såväl förmånliga priser som finansiering enligt nationella stödordningar och unionsstöd. Den ändring som föreskrivs i 18 § i ändringslagen innebär således en rättelse av den befintliga överkompensationen till producenter som lämnat in ansökningar om stöd innan lagen om energi från förnybara energikällor trädde i kraft, det vill säga före år 2011, vilket kommissionen meddelade sökandebolaget i sin skrivelse av den 7 oktober 2020 som svar på klagomålet (se punkt 6 ovan).

- 34 I motsats till vad sökandebolaget har hävdats framgår det således av beslutet i ärende SA.44840 att kommissionen hade beaktat 18 § i ändringslagen inom ramen för nämnda beslut och således även hade uttalat sig om huruvida denna bestämmelse var förenlig med bestämmelserna om statligt stöd.
- 35 Det finns emellertid inte någon bestämmelse i förordning 2015/1589 enligt vilken kommissionen är skyldig att anta ett nytt beslut om huruvida ett statligt stöd är förenligt med den inre marknaden, när den redan har fattat ett beslut därom. Såsom kommissionen har påpekat skulle en sådan skyldighet göra det möjligt för berörda parter att ifrågasätta kommissionens bedömning av huruvida ett statligt stöd är förenligt med den inre marknaden, även efter utgången av fristen för att väcka talan om ogiltigförklaring som föreskrivs i artikel 263 FEUF.
- 36 Kommissionen besvarade dessutom sökandebolagets klagomål av den 21 februari 2020 genom skrivelsen av den 7 oktober 2020. Kommissionen erinrade om innehållet i beslutet i ärende SA.44840, och preciserade därefter att den i beslutet hade undersökt bestämmelserna i ändringslagen, inklusive 18 §. Kommissionen tillade att det, på grundval av sökandebolagets klagomål, inte var möjligt att identifiera felaktig tillämpning av denna bestämmelse (se punkt 6 ovan).
- 37 Sökandebolaget har inte, vid tribunalen, visat att denna bedömning är felaktig och på vilket sätt 18 § i ändringslagen skulle ha infört en annan stödåtgärd som inte prövats i beslut SA.44840, vilken kommissionen borde ha uttalat sig om.
- 38 För övrigt har beslutet i ärende SA.44840, såsom kommissionen har påpekat, endast till syfte och verkan att godkänna en stödordning genom att förklara den förenlig med den inre marknaden, och medlemsstaten får besluta att ett stöd inte ska beviljas eller minska stödet utan att detta leder till att ett nytt statligt stöd införs.
- 39 Av det ovan anförda följer att kommissionen, vid tidpunkten för anmodan att vidta åtgärder vilken riktade sig till denna institution, inte hade någon skyldighet att vidta åtgärder i den mening som avses i tillämplig rättspraxis (se punkt 27 ovan), vilket innebär att kommissionen inte kan kritiseras för passivitet i förevarande fall.
- 40 Vad gäller sökandebolagets argument om kommissionens passivitet med avseende på fristen för att pröva klagomålet, kan en sådan passivitet inte anses föreligga, eftersom kommissionen inte är skyldig att vidta åtgärder.

- 41 Av detta följer att förevarande passivitetstalan ska ogillas.

Rättegångskostnader

- 42 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 43 Sökandebolaget har tappat målet och ska därför bära sina egna rättegångskostnader.
- 44 I enlighet med kommissionens yrkande ska kommissionen förpliktas att bära sina egna rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Ekobulkos EOOD och Europeiska kommissionen ska bära sina respektive rättegångskostnader.

Spielmann

Mastroianni

Gálea

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 december 2022.

Underskrifter

ⁱ — Punkten 4 i denna text har varit föremål för en språklig ändring efter det att texten ursprungligen gjordes tillgänglig på internet.